

Takáts Gyula

AKIKKEL EGYÜTT

Vas István halálhírére

Akikkel együtt kezdtem,
törve az utat,
lassan mind, de merre?
Csupán az út maradt...

Az út Horatiustól
Zrínyin, Virágón át
és Babits Mihályon is
egyre-egyre csak tovább.

És Jékely, Weöres:
Transsylvania, Bécs.
Néztük, mindig csak azt,
hol ég a tiszta mécs,

amely oda vezet
krisztusi biztosan
tettet és verseket!
Ahol a csodával fogant

úgy ragyogja át
élettel sorba mind,
hogy nyelvében is nemzet
tárja ki szárnyait

a sors fölé a jónak
s a szebb jövőnek adja át
e Dunára fűzött
pusztát és hazát.

Alig remélt reménnyel
vitatkozva szóltram veled:
– A szóból nép és nemzet
és haza hogy lehet? –

És amelyet kezdtrünk,
hová, merre vezet,
mert immáron tovább
csak hosszabb nélkülöd...

Az éteren át
szóltott a hír.
Kezed alatt válasz helyett
fehéren izzik a papír.

És Dunakorzó, Debrecen,
azaz a Nyugat s Napkelet
körében Donne és Hafiz
keresik helyedet,

akikkel szóltál, s hoztad
a délihábba a szavuk.
De az a próféta s a pap
tovább törik utunk.

És velük és velünk
ravasz-okosan veled
segített Kavafisszal
Apollinaire nyitni eget!

Babits és Kosztolányi,
ahogy most csendesen
henyítettál, tudom,
megrázzák kezedet,

tudakolva, merre
s hová visz az az út,
amelyre akkor ők
nyitották a kaput

nekünk, remélve
és rendületlenül,
ahogyan Vörösmartynak
a cigány hegedült.